

Svetloba višin

Napisano (Jakob Lorber) v Greifenburgu avgusta 1841

1 Obrni zenico svojega očesa k višinam, obsijanim s svetlobo in beri velika znamenja vsemogočnosti svojega Boga. Kaj - ti prašni črv, trepetaš pred šepetom večernega vetriča, ki tiho šumi le skozi suhe veje trohnečih, mrtvih jelk in smrek, in si ne upaš povzdigniti svojega pred svetlobo bežečega pogleda k svetim višinam?

2 Ti, svobodni duh - si ne upaš?! Toda v zasedi, v temnih kamrah greha, se znaš dobro dvigniti iz teme; nasilje in uničenje vreta v tvoji samozavestni predrznosti, in zdi se ti veličastno, da z gnilobo svojih lenih pljuč drobiš svetove v atome; tam si svoboden, da, več kot svoboden v veliki temi svoje blaznosti. Toda pogled, uprt v s svetlobo obsijane višine, ti, blaznež, ne bo dovolil, da bi se predal svoji uničujoči vrtoglavici!

3 Oh, črv, zvijaš se v prazno, bleščeči prah, ki te obdaja, odpada z tebe in si gol v vsej svoji gnusobi! Naporno iščeš zaščitni grob na široki, s krvjo prepojeni zemlji; in glej, ta je zaprla vsa svoja zevajoča brezna in svoje vode naredila trde kot kamen - kam se boš torej še splazil, da bi našel zavetje?

4 Tisti, ki hodijo po zemlji, te poznajo in si jim zelo oduren; ali res misliš, ti blodni veliki, da ti bodo v svojih grobovih odstopili prostor za sramoten počitek ali ti dovolili, da zlezeš v stare krste, da te ne bi poškodovala velika svetloba s svetih višin in da te ne bi ujela ter da se ne bi razkril pred očmi vseh zvezd? Zaman zdaj poravnavaš staro krivico, tvoja kužna marioneta je razkrita, leni lažnivec skozi dolgo noč; še naprej uživaj v podlem ostanku svojih zrnč zlata, ukradenih iz svetišča.

5 Glej, sveta luč se silovito in neustavljivo spušča z višav; gore pričujejo zoper tebe z glasovi groma, zapirajo svoja brezna pred teboj in usihajo vse svoje rodovitne studence, ker hočeš bloditi okoli njih. Kje je sedaj tvoja veličina, o kateri si sanjal v svoji smrtni kamrici? Glej, kako se manjšaš in pešaš; kako vse beži pred teboj, odvrča se od tebe in se zapira pred teboj, o zaslepljeni véliki. Tudi grlo zaroda hijen ti ne bo več pelo hvale, marveč te bo izgnalo iz krvaveče dežeje, in zmaj morja bo raztrgal jadra tvojih utrjenih ladij. Zakaj kričiš in javkaš po svetih, s svetlobo napolnjenih prostranstvih? Tudi tiger in klopotača - ki sta bila nekoč tvoja zvesta spremljevalca - kličeta zoper tebe ter snujeta morilsko izdajo v tvojem trohnečem drobovju.

6 Glej, kakor sončni žarek Pontinskih močvirij uničuje zlo megleno ozračje, tako bo s teboj storila svetloba z višav, in ne boš se več vrnil. Glej, tako deluje luč z višav, ki razodeva Veliki dan, Poslednji, Neskončni. Amen.